

FÖLDESI FERENC

Hódmezővásárhely

REMÉNY

Ágaim már zúzmarások,
Leveleim lehulltak,
Kóbor kutyák szétcibálták -
Jók lesznek tán humusznak.

Hová lettek a jó magvak?
Nem teremtem? Csak ocsút?
Fölnézek a messzi égre.
Hallgat némán. Beborult.

Virágozni elfeledtem,
Honnan lenne hát a mag?
- Hullj le mellénk!- súg egy levél,
- Hátha közénk taposnak.

SZÜMPOZION

Pohár cseng, kancsó gyöngyözik,
Piros fény gyúl az arcokon,
Lelkem csupaszra vetkőzik,
A ló benéz az ablakon.

Pupillám tágul. Nem lehet!
Még járnom kell zöld halmokon!
Atroposz rám néz, fölnevet.
A ló belép az ablakon.

/A régi görögöknél az a babona, hogy „A ló benézett az ablakon”
ugyanolyan előjel, mint nálunk a kuvikolás./